

SFI: "Blinde børn – integration eller isolation?"

Hovedtendenser i undersøgelsen:

Det overordnede billede er, at de blinde børn i undersøgelsen trives godt og at de som sådan ikke har flere problemer end andre børn. Der er dog en række bekymrende faresignaler, idet der ikke er overensstemmelse mellem blinde børns ønsker/forventninger og den fremtid, der venter dem og som de allerede er på vej ind i.

De blinde børn ønsker:

- at leve et liv på lige fod med deres seende klassekammerater og dele deres verden med arbejde, familieliv og fritidsaktiviteter
- under ingen omstændigheder at isolere sig i en "blindeverden"
- at deres støttelærer indgår som en naturlig del af klassen og også hjælper de andre elever, når der er behov herfor.

Hvad er det, reelt der sker:

- i teenageårene får de seende flere og flere interesser, hvor de blinde børn ikke kan være med
- de blinde børn skaber langdistancevenskaber ved hjælp af telefon/skype til andre blinde børn, mens relationerne til deres seende venner har det med at ebbe ud i teenageårene
- de voksne tænker mest på, at det blinde barn trives nu og her og at han/hun har en god barndom
- livet hos forældrene skærmer både børn og voksne fra at se den virkelighed, der er under udvikling
- den teknologiske udvikling skaber ikke øget integration mellem blinde børn og seende børn, da det tager tid at mestre anvendelsen af de mange forskellige – og ustandseligt skiftende - brugerflader til f.eks. de sociale medier.

Hvad har det af konsekvenser:

- de blinde børn isolerer sig i blindemiljøer stik mod deres egne ønsker og forventninger
- de blinde børn får ikke de fornødne redskaber og ikke mindst de helt nødvendige skub, der skal til for at de i voksenlivet kan begå sig på lige fod med deres seende jævnaldrende.

Hvad kan der gøres:

- de har brug for at blive forberedt til et voksenliv, som for dem vil blive langt vanskeligere end for de fleste andre. Det skal man tænke mere på, når man tilrettelægger deres liv som store børn.

12. oktober 2010
/MAR